

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: nezletilá **M. K.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Eliškou Šafránkovou
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/120460-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/120460-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/120460-916, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 10. 11. 2023, č. j. 42061/2023/KAD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na péči, neboť žalobkyně se nepovažuje za osobu do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby dle § 8 odst. 1 zákona č. 108/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá výkon toliko dvou základních životních potřeb – tělesná hygiena a péče o zdraví.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že mj. podstoupila rekonstrukci poporodní léze brachiálního plexu vpravo smíšeného typu. Do dnešního dne má četné zdravotní obtíže, které ji omezují v celé řadě činností běžného života.
3. Žalobkyně sdělila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a vydání napadeného rozhodnutí předcházelo chybně vedené řízení.
4. Dále žalobkyně konstatovala, že závěry posudkové komise hodnotící zvládání základních životních potřeb jsou nelogické a rozporuplné a neodpovídají skutečnému stavu žalobkyně, na což žalobkyně upozornila již ve správním řízení při vyjadřování se k podkladům rozhodnutí.
5. Žalobkyně nesouhlasila s posouzením základní životní potřeby mobility jako zvládnuté. Podotkla, že jí byl od 1. 8. 2023 do 31. 7. 2025 úřadem práce přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením se symbolem TP, a to na základě posudku, v němž bylo uvedeno, že žalobkyně je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace. Uvedený dokument měl být dle žalobkyně rovněž podkladem pro vydání posudku o jejím zdravotním stavu v řízení o příspěvku na péči. Jestliže žalobkyně splnila podmínky pro přiznání průkazu TP, bylo by nelogické, aby následně posudková komise uzavřela, že je žalobkyně schopna svépomocí zvládat základní životní potřebu mobility. Žalobkyně zdůraznila, že nezvládá samostatně sejít schody, při chůzi vyžaduje oporu. Podotkla, že u ní přetrvávají zdravotní potíže specifikované v celé řadě zdravotních zpráv a dokumentů, které měly správní orgány k dispozici, avšak při hodnocení posudkové komise většina obtíží vymizela – motorický deficit (vyšetření EMG), vbočené kotníky, omezená hybnost v rameni a lokti pravé ruky, téměř bez jemné motoriky pravé dlaně, neschopnost sejít schody nebo vydržet jen drobnou zátěž při chůzi, absence plynulosti pohybu, časté pády při chůzi.
6. Dále žalobkyně nesouhlasila s tím, že je schopna samostatně zvládat základní životní potřebu oblékání a obouvání. K tomuto závěru posudková komise dospěla na základě toho, že žalobkyně je schopna spolupracovat při oblékání a vysvlékání, nicméně sama si oblékne pouze ponožky, legíny pod zadeček, obuje si bačkůrky a sandálky. Dle žalobkyně je z uvedené formulace zřejmé, že oblékání vlastními silami nezvládá. Obouvání zvládá žalobkyně pouze velmi omezeně, neboť je schopna si obout pouze bačkůrky a sandálky. V zimním období se žalobkyně sama řádně neobleče ani neobuje, přičemž sehnat zimní oblečení a obuv bez zipů, knoflíků či tkaniček je poměrně náročné, ale současně existuje pochybnost o tom, zda by si předmětné oblečení a obuv žalobkyně skutečně zvládla obléct či obout, když je aktuálně schopna si řádně obléct pouze ponožky. Omezení v oblékání a obouvání a související svlékání při výkonu fyziologické potřeby je také překážkou v umístění žalobkyně do mateřské školy, neboť mateřské školy nedisponují asistenty, kteří by se mohli postarat o specifické potřeby žalobkyně, které již neodpovídají potřebám dětí srovnatelného věku bez pohybového postižení.
7. Žalobkyně odmítala, že by zvládala základní životní potřebu tělesné hygieny. Dle žalobkyně posudková komise na rozdíl od posudkového lékaře v prvním stupni neshledala korelát

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k mimořádné péči u základní životní potřeby tělesné hygieny, neboť žalobkyně je schopna si samostatně umýt a osušit ruce, přičemž dopomoc při čištění zubů a celkové hygieny je prováděna s ohledem k věku žalobkyně pečující osobou. Podle žalobkyně je sama schopna toliko umýt si a osušit ruce, ke všem dalším činnostem potřebuje pomoc jiné fyzické osoby. Žalobkyně by však měla vzhledem ke svému věku svépomocí zvládat vícero aktivit tělesné hygieny, než je pouze umytí a osušení rukou.

8. Žalobkyně konstatovala, že je odkázána na pomoc druhých i při výkonu fyziologické potřeby, neboť je sama schopna vykonat potřebu pouze na nočník, ačkoli by ve svém věku měla být schopna použít klasickou toaletu, přičemž očista musí být prováděna pečující osobou. Uvedené nedostatky brání žalobkyni v jejím umístění v mateřské školce, neboť není schopna se sama obléct a vysvléct, což jí brání včas vykonat fyziologickou potřebu a sama neprovede očistu.
9. Žalobkyně shrnula, že celkem nezvládá více než pět základních životních potřeb, a to včetně uznaných základních životních potřeb péče o zdraví a osobní aktivity.
10. Dále žalobkyně sdělila, že posudkovou komisí nebyl vzat v potaz rehabilitační nález ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 20. 11. 2023, v němž byly shledány údajné rozpory a nejasnosti. Rozpor měl spočívat v tom, že v nálezu bylo uvedeno, že žalobkyně nezvládá dojít na WC a zároveň, že ujde nanejvýš 2 km. Podle žalobkyně pod pojmem dojít na WC nebylo myšleno pouhé překonání vzdálenosti, která žalobkyni dělí od toalety, nýbrž je nutné pod tento pojem zahrnout celou řadu dalších činností, které jsou s použitím toalety spojeny – zvládnout toaletu svépomocí použít, vysvléci se apod. V uvedených dvou informacích není rozpor, neboť se jedná o zcela odlišné činnosti, které nelze srovnávat. Ani jiné v nálezu uvedené údaje o zdravotním stavu žalobkyně nejsou v rozporu. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s tím, že by z uvedené lékařské zprávy nebyla zřejmá totožnost lékaře, který ji sepsal, neboť na zprávě bylo uvedeno evidenční číslo lékaře (X). V nálezu bylo konstatováno, že se do budoucna předpokládá zhoršení postavení celé páteře, neboť u daných paréz dochází vlivem asymetrií v oblasti krční páteře ke skolióze. Stejně tak je velmi pravděpodobné, že žalobkyně bude mít problémy v každodenním životě při používání pravé ruky. Z uvedených závěrů lze dle žalobkyně vyvodit, že bude mít zdravotní potíže i do budoucna, a bude tak i nadále odkázána na pomoc jiné osoby. Předmětný nález měl být zahrnut mezi důkazy pro vydání napadeného rozhodnutí.
11. Žalobkyně dále sdělila, že byla dne 30. 4. 2024 vyzvána k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně uvedla, že nato doložila další relevantní zdravotní zprávy, které odůvodňují opodstatněnost její žádosti o příspěvek na péči – ambulantní zpráva ze dne 24. 4. 2024, vyšetření EMG ze dne 24. 4. 2024, vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024. Tyto důkazy měly být vzaty v potaz, a to s odkazem na § 3 správního řádu (zásada materiální pravdy). Správní orgán měl dbát na to, aby zjistil přesný a úplný skutkový stav – zdravotní stav žalobkyně. Uvedené povinnosti však nedostál, neboť odmítl zahrnout do podkladů pro vydání rozhodnutí tvrzení a důkazy v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 13. 5. 2024.
12. Žalobkyně upozornila, že důvody výroku rozhodnutí mají být náležitě přezkoumatelným způsobem odůvodněny, k čemuž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51, a rozsudek ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 4 Ads 50/2009. Žalobkyně uvedla, že posouzení jejího zdravotního stavu posudkovou komisí bez

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zhodnocení několika lékařských zpráv, které navrhovala jako podklady pro vydání rozhodnutí o jejím odvolání, bylo zcela účelové, neboť tyto zprávy obsahovaly informace, které nepříznivý stav žalobkyně potvrzovaly. Nezahrnutí uvedených důkazů do podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu.

13. Žalobkyně dále sdělila, že správní orgán měl trvat na provedení výsledku matky žalobkyně a na přímém osobním vyšetření žalobkyně posudkovou komisí a nevycházet pouze z listinných důkazů, když některé listinné podklady považoval za rozporné. Správní orgán měl dbát zásady přímosti a bezprostřednosti, která mu umožňuje poznat skutkový stav autenticky a nezprostředkovaně. K přímému vyšetření posudkovým lékařem žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, sp. zn. 4 Ads 82/2011. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 4 Ads 50/2009, uvedla, že výrok uvedený v posudku o zdravotním stavu musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posudkového lékaře. K osobnímu vyšetření žalobkyně posudkovým lékařem v projednávané věci však nedošlo, a to i přesto, že správní orgán našel rozpory a nejasnosti v souvislosti se zdravotním stavem žalobkyně. Tedy správní orgán nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností a nerespektoval zásadu materiální pravdy.
14. Žalobkyně namítala, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Sdělila, že dle § 90 odst. 6 správního řádu platí, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu, dle něhož pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí. Odvolání bylo dodáno do datové schránky úřadu práce dne 30. 11. 2023. Dne 6. 12. 2023 bylo právní zástupkyni žalobkyně sděleno, že úřad práce dne 5. 12. 2023 předal odvolání spolu se spisovou dokumentací žalovanému v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu. Dne 19. 12. 2023 bylo právní zástupkyni žalobkyně doručeno usnesení o přerušení odvolacího řízení ze dne 19. 12. 2023. K pokračování odvolacího řízení došlo dne 30. 4. 2024 vyrozuměním o pokračování v řízení, které bylo právní zástupkyni žalobkyně doručeno dne 6. 5. 2024. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 5. 2024. Mezi dnem předání spisu žalovanému k rozhodnutí a dnem oznámení o přerušení odvolacího řízení tedy uplynulo 15 kalendářních dnů. Ode dne doručení vyrozumění o pokračování v odvolacím řízení do dne vydání napadeného rozhodnutí uplynulo 16 kalendářních dnů. Napadené rozhodnutí bylo tedy v rozporu s § 90 odst. 6 a § 71 správního řádu vydáno až po uplynutí 30 dnů od předání spisu žalovanému.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, poukázal na relevantní právní úpravu a uvedl, že napadené rozhodnutí bylo založeno na závěrech posudku posudkové komise, který považoval za stěžejní, úplný a odborný důkazní prostředek, neboť posudková komise zasedala v řádném složení a jejím členem byl lékař se specializací v oboru dětské neurologie. Žalovaný nesouhlasil s žalobním tvrzením, že při posuzování základní životní potřeby mobility mělo být přihlédnuto k tomu, že žalobkyni byl v jiném řízení přiznán průkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osoby se zdravotním postižením se symbolem TP, neboť kritéria pro přiznání průkazu a pro přiznání příspěvku na péči jsou odlišná. Žalovaný podotkl, že při posuzování zdravotního stavu v rámci řízení o příspěvku na péči není prioritní samotná diagnóza posuzované, ale objektivní funkční dopady onemocnění na schopnost zvládat základní životní potřeby. V případě nezletilé žalobkyně bylo nutné posuzovat nezvládání základních životních potřeb s ohledem na § 10 zákona o sociálních službách, tedy při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnávat rozsah, intenzitu a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravému téhož věku. Žalovaný podotkl, že v příloze k Instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 (dále jen „instrukce č. 15/2016“) je popsán standardní psychomotorický vývoj dítěte s přihlédnutím k věku, přičemž žalobkyně splňuje standardy odpovídající jejímu věku stran zvládání základních životních potřeb mobility, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby. Žalovaný dodal, že ve věku žalobkyně je dopomoc matky nutná. K namítanému nepřihlédnutí k lékařské zprávě ze dne 20. 11. 2023 žalovaný sdělil, že bylo v kompetenci posudkové komise vyhodnotit validitu lékařských zpráv v kontextu ostatních lékařských zpráv, přičemž zpráva ze dne 20. 11. 2023 nekorelovala s nálezy z neurochirurgie ze dne 8. 3. 2023 či ze dne 25. 1. 2024. Žalovaný dále sdělil, že napadené rozhodnutí vydal v rámci zákonné lhůty 30 dnů. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě 24 dnů, a to s ohledem na § 65 odst. 1 věty čtvrté a § 64 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 26 odst. 1 písm. a) a § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách. Žalovaný sdělil, že dne 8. 12. 2023 převzal odvolání, tentýž den požádal posudkovou komisi o posouzení stupně závislosti a od tohoto dne se mělo za to, že bylo řízení přerušeno, neboť nastal důvod přerušování, přičemž nebylo relevantní datum vyhotovení samotného usnesení o přerušování řízení. Dne 29. 4. 2024 žalovaný obdržel posudek a dne 22. 5. 2024 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Replika žalobkyně

16. Žalobkyně v replice sdělila, že si je vědoma rozdílnosti kritérií pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením a příspěvku na péči, přesto měla být skutečnost, že byl žalobkyni přiznán průkaz TP zahrnuta do posuzování jejího zdravotního stavu, tak aby byly posouzeny všechny relevantní informace. Dále uvedla, že jí měla být uznána za nezvládnutou základní životní potřeba mobility, a to s odkazem na instrukci č. 15/2016, neboť ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 24. 8. 2023 vyplynulo, že žalobkyně není schopna sejít schody či vydržet jen drobnou zátěž při chůzi. Podotkla, že ve zvládání oblékání jí brání vbočené kotníky, omezená hybnost v rameni a lokti pravé ruky či téměř chybějící jemná motorika pravé dlaně. Žalobkyně zopakovala, že nezvládá výkon fyziologické potřeby, v čemž jí brání neschopnost se sama obléct a vysvléct, což nelze považovat za pouhé občasné selhání. Žalobkyně poukázala na pomocný nezávazný charakter instrukce č. 15/2016, přičemž zvládání základních životních potřeb je třeba hodnotit komplexně. Podle žalobkyně zvládání výkonu fyziologické potřeby nelze založit jen na tom, zda žalobkyně nosí plenky či nikoliv. Žalobkyně upozornila, že k udržení svého zdravotního stavu nejméně čtyřikrát za den rehabilituje formou Vojtovy metody a absolvuje i rehabilitace pod dozorem v Kadani, přičemž předpokládá další zintenzivnění rehabilitací. Podle žalobkyně i pouhá péče, kterou matka žalobkyni poskytuje v rámci každodenních rehabilitací, splňuje definici mimořádné péče, která svým rozsahem a intenzitou podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Žalobkyně opětovně poukázala na to, že nebylo vyhověno její žádosti o přímé vyšetření posudkovým lékařem.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
19. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 odst. 1 uvedeného zákona osoba (do 18 let věku), která vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. U osob do 18 let věku se nehodnotí základní životní potřeba péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevychází z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v

příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

20. Dle § 10 zákona o sociálních službách platí, že u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.
21. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
22. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
23. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „mobilita“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň

200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.

25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
26. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
27. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
28. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
29. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
30. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
31. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
32. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
33. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

34. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala o příspěvek na péči žádostí ze dne 16. 8. 2023. Dne 24. 8. 2023 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým žalobkyním v žalobě zpochybněným základním životním potřebám především následující. Mobilita – žalobkyně má pravou paži kratší a slabší, neunes ji. Pravá paže a lopatka má při pohybu jiné postavení, než je obvyklé. V rameni a lokti má omezenou hybnost. Ruku v lokti plně nenatáhne, nezvedne nad hlavu, nedá ji dozadu. Při únavě má tendenci dávat pravou ruku podél těla a vytáčet ji ven. V pravém zápěstí má omezenou rotaci. Dokáže třít dlaně o sebe, ale již nedokáže napodobit pohyb dlaní jako při umývání rukou nebo hýbat dlaní doleva, doprava. Palec pravé ruky má tendenci mít stočený pod dlaň. Žalobkyně chodí bez použití pomůcky. Má vbočené kotníky, ortopedickou obuv nemá, bude se řešit v rámci rehabilitace. Při změnách počasí nebo únavě jí bolí jizvy po operacích, zhoršuje se jí chůze, začne zakopávat, a to i na rovině. Chodí samostatně nebo je držena za levou ruku. Doma si žalobkyně řekne, pokud chce být za ruku držena. Venku se i vzhledem k věku pohybuje v doprovodu, kterého se za levou ruku přidržuje. Žalobkyně ujde kratší vzdálenosti, delší absolvuje v kočárku. Když má snahu lézt po čtyřech, má pravou dlaň sevřenou v pěst, pravá ruka ji neudrží a zároveň je kratší, vydrží jen velmi krátce. Při pádu nedává ruce před sebe, padá na ústa. Po schodech před bytem nechodí, jsou příkré, točité, hrozí pád, je nesena v náruči. Jinak je při chůzi po schodech za levou ruku přidržována, nejde plynule ale po jednom schodu. Po čtyřech po schodech spíše nechodí, když zkouší, má svůj specifický způsob, který matka popsala, jako by šla po třech. Vstává a usedá. Zaujímá a mění polohy. Zvládá sed i stoj. Žalobkyně umí jezdit na koloběžce se 3 kolečky. Při tleskání nepohybuje oběma rukama k sobě, ale pravou ruku má zvednutou, nepohybuje s ní, a levou rukou do ní tleská. Základní předměty pozná. Manipulace s předměty je omezena. V pravé paži má omezenou hybnost. Do pravé ruky uchopuje předměty svým způsobem, není pevný, předměty vypadávají. Dává přednost uchopování do levé ruky. Předmět zvedne ze země a přenesení. Je matkou upozorňována, aby používala při činnostech pravou ruku. Je vozena motorovým vozidlem, kdy vozidlo řídí otec žalobkyně, je k dispozici o víkendech a dovolených, v pracovním týdnu ho používá otec. Převáží se autobusem, v případě, že je otec v zaměstnání. Vždy ji matka doprovází.
35. Oblékání a obouvání – vzhledem k věku si žalobkyně nevybere oblečení vhodné ve vztahu k počasí, nevezme ze skříň, nerozliší rub a líc a přední a zadní díl oblečení. Samostatně nezvládá oblékání ani svlékání. Matka žalobkyně uvedla, že si žalobkyně dokáže obléknout ponožky a legíny pouze pod zadeček, dál je nevytáhne. Knoflíky nezvládá. U zipu dokáže pohybovat jezdce nahoru a dolů na mikině matky. Z obuvi si obuje a zuje bačkůrky a sandálky, ostatní obuv nezvládá. Tkaničky nezaváže.
36. Tělesná hygiena – denní hygiena je zajišťována rodičem. Obličej žalobkyně myje její matka. Žalobkyně nedokáže správně natočit pravou ruku tak, aby jí z rukou vznikla mistička a dala takto spojené ruce k obličeji. Vlasy neučese. Hřebem uchopuje do levé dlaně. Vlasy z čela si dává na stranu hřbetem pravé ruky, nikoliv dlaní, a zároveň si pravou paži levou přizvedne. Při ústní hygieně dává matka zubní pastu na kartáček. Žalobkyně se učí provádět ústní hygienu. Kartáček uchopí do levé ruky, ale spíše ho kouše. Zuby dočisťuje matka. Ruce si neumyje, protože má omezenou rotaci v pravém zápěstí. Úpravu nehtů na rukou a na nohou vykonává matka. Celková hygiena je vykonávána ve vaně. Matka nastaví teplotu vody a napustí ji. Matka vezme žalobkyni do náruče, dá do vany, umyje jí tělo a vlasy a vyndá z vany. Poté ji osuší. Matka žalobkyně uvedla, že žalobkyně si zkouší umývat levou rukou bříško.

37. Výkon fyziologické potřeby – podle matky si žalobkyně řekne, pokud potřebuje na toaletu. Stávají se nehody. Pleny žalobkyně nepoužívá od začátku léta, používá nočník. S oblečením manipuluje s dopomocí. Podle matky si žalobkyně levou rukou dokáže stáhnout alespoň spodní prádlo. Pokud má na sobě ale více vrstev oblečení, tj. spodní prádlo a legíny, již to nezvládá a potřebuje pomoc. Polohu zaujme. Následnou očistu provede matka.
38. Dne 19. 10. 2023 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovým lékařem. Posudkový lékař konstatoval, že žalobkyně nezvládá dvě základní životní potřeby – tělesná hygiena a péče o zdraví. Na základě uvedeného posudku bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na péči. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Žalovaný následně v odvolacím řízení nechal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) zpracovat posudek o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 25. 4. 2024, z něhož vyplynulo, že žalobkyně nezvládá dvě základní životní potřeby – péče o zdraví a osobní aktivity. Žalovaný následně na základě posudku posudkové komise vydal napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
39. Žalobkyně namítala, že žalovaný účelově nezahrnul do podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí lékařské zprávy, které žalobkyně doložila v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
40. Dle § 16a odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPSZ“) platí, že orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 a § 8 stanoví lhůtu, ve které posuzovaná fyzická osoba může předložit podklady k posouzení svého zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 a § 8; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy k předložení těchto podkladů. Orgán sociálního zabezpečení může zmeškání stanovené lhůty prominout; proti rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty není odvolání přípustné a toto rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. K podkladům předloženým po uplynutí stanovené lhůty se nepřihlíží.
41. Soud konstatuje, že při posuzování stupně závislosti posudkovou komisí je předkládání lékařských zpráv omezeno zásadou koncentrace dle § 16a odst. 6 ZOPSZ. V posuzované věci posudková komise dne 13. 12. 2023 vyzvala žalobkyni k předložení podkladů pro posouzení zdravotního stavu ve stanovené lhůtě do 28. 12. 2023. Dne 19. 12. 2023 požádala zástupkyně žalobkyně o prodloužení lhůty do 12. 1. 2024. Dne 21. 12. 2023 vydala posudková komise usnesení o prominutí zmeškání lhůty a novou lhůtu stanovila na den 12. 1. 2024. Dne 12. 1. 2024 zástupkyně žalobkyně doložila lékařskou zprávu z rehabilitace, která byla již přiložena k odvolání a požádala o nové prodloužení lhůty do 19. 1. 2024. Dne 18. 1. 2024 vydala posudková komise usnesení o prominutí zmeškání lhůty a novou lhůtu stanovila na den 31. 1. 2024. Posudková komise jednala a posudek vyhotovila dne 25. 4. 2024. Žalobkyně následně podala žalovanému vyjádření ze dne 13. 5. 2024, k němuž připojila mj. ambulantní zprávu ze dne 24. 4. 2024 a vyšetření EMG ze dne 24. 4. 2024. Uvedené lékařské zprávy žalobkyně tedy doložila až po lhůtě stanovené pro předkládání lékařských zpráv posudkové komisi a po jednání samotné komise, přičemž žalobkyni byla lhůta k předložení lékařských zpráv dvakrát prodloužena a podle data vzniku zpráv, mohly být tyto doloženy posudkové komisi ještě ke dni jejího zasedání. V aplikaci uvedené zásady koncentrace nespátřuje soud nic účelového, neboť žalovaný je v daném typu řízení odkázán na odborné znalosti posudkové komise a sám nemá relevantní znalosti k posuzování lékařských zpráv. Aby mohla posudková komise v určitý okamžik náležitě rozhodnout, je potřeba, aby v daný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okamžik disponovala relevantními lékařskými zprávami, k čemuž slouží právě institut koncentrace řízení. Soud tedy neshledal uvedenou námitku důvodnou.

42. Soud však přisvědčil žalobní námitce, že posudková komise nesprávně odmítla zahrnout lékařskou zprávu ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 20. 11. 2023 do podkladů, z nichž vycházela při tvorbě svého posudku. Posudková komise odmítla zprávu zahrnout pro údajnou rozporuplnost tvrzení o zdravotním stavu žalobkyně. Rozpornými tvrzeními mělo být tvrzení, že žalobkyně bez pomoci nezvládne dojít na WC a že ujde nanejvýš 2 km. Soud konstatuje, že se nejedná o dvě konkurující si tvrzení o schopnosti žalobkyně ujít určitou vzdálenost. Jako prohlášení o schopnosti žalobkyně ujít určitou vzdálenost je třeba chápat pouze tvrzení, že žalobkyně ujde nanejvýš 2 km. Tvrzení o tom, že žalobkyně nezvládne bez pomoci dojít na WC, je třeba rozumět tak, že žalobkyně není sama schopna zdárně provést veškeré úkony, z nichž se skládá tato aktivita – např. uvědomit si naléhavost provedení fyziologické potřeby, vyhledat WC, včas se svléknout. Uvedenou zprávu tedy nelze z uvedených důvodů chápat jako vnitřně rozpornou.
43. Soud nesouhlasí ani s postojem posudkové komise, která nepřihlížela ke zmíněné zprávě z důvodu, že podle posudkové komise na ní nebylo uvedeno, kdo zprávu vyhotovil. Soud konstatuje, že na předmětné zprávě je v hlavičce uvedeno číslo lékaře (X) a v patičce je otisk razítka společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, s vlastnoručním podpisem. Přestože uvedená zpráva neobsahuje jméno a příjmení lékaře, totožnost lékaře (či fyzioterapeuta), který zprávu vyhotovil, je na základě uvedených údajů dohledatelná. Z kopie zmíněné zprávy, kterou měla posudková komise k dispozici je zřejmé, že vpravo nahoře je uvedeno, že se jedná o první stranu ze dvou, z čehož plyne, že zpráva měla 2 strany, avšak byla předložena jen kopie první strany. Není zřejmé, zda zpráva byla skutečně poskytnuta žalobkyni v tomto rozsahu (pouze první strana ze dvou), čemuž by nasvědčovalo razítko a podpis na první straně, či zda se jedná o pochybení žalobkyně, která nepředložila druhou stranu zprávy. V této souvislosti stojí za zmínku skutečnost, že součástí správního spisu je i další zpráva společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 9. 5. 2024, kterou rovněž předložila žalobkyně, přičemž výše uvedené číslo lékaře je v obou zprávách shodné. Z této druhé zprávy je zřejmé, že několik posledních odstavců je shodných s předchozí zprávou ze dne 20. 11. 2023, ve které poslední odstavec zní: *„Rodiče na terapii s dítětem pravidelně docházejí. Doma s dítětem podle instrukcí cvičí a zároveň prostředí upravují tak, aby holčička cvičila i hrou.“* Ve zprávě ze dne 9. 5. 2024 pak navazuje ještě odstavec, kde jsou vyjmenována doporučená rehabilitační cvičení, pak je uvedeno, že zprávu zpracovala fyzioterapeutka Jiřina Hamánková, následuje razítko a podpis. Uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že na druhém listu zprávy ze dne 20. 11. 2023 nebyly žádné podstatné informace o zdravotním stavu žalobkyně.
44. Dle názoru soudu posudková komise měla vzít v úvahu zjištění vyplývající ze zprávy ze dne 20. 11. 2023 společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ať už zprávu vyhotovil lékař či fyzioterapeut, když evidentně zprávu vyhotovil zdravotník provádějící rehabilitaci se žalobkyní. Zjištění ze zmíněné zprávy měla posudková komise porovnat s jinými lékařskými zprávami, zejm. od MUDr. H., Ph.D., ze dne 25. 1. 2024, a MUDr. B. ze dne 21. 9. 2022, reprodukovány v posudku komise. Již při letmém (laickém) pohledu je zřejmé, že zatímco MUDr. H., Ph.D. a MUDr. B. shodně uvádí zlepšování hybnosti pravé ruky a další pozitivní údaje, tak ze zprávy ARC – MED, s.r.o. plyne, že rozsah pohybu pravé ruky je výrazně omezený, je postižena jemná motorika, chybí rotace, koordinace a svalová síla v ruce, žalobkyně nezvládne pravou rukou jíst, učesat se atd. Těmto rozporným údajům

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měla posudková komise a posléze žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí věnovat pozornost, což platí tím spíš, že žalobkyně zdůrazňovala význam zprávy společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 20. 11. 2023 ve svém odvolání a posléze opětovně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze reprodukoval postoj posudkové komise, že tato nevzala v potaz zprávu společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 20. 11. 2023, protože v něm shledala rozpory a nejasnosti.

45. Soud v uvedeném nedostatku spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť posudková komise potažmo žalovaný vzali za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem.
46. Jelikož soud přisvědčil námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, pro kterou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, aby nedostatky stran skutkových zjištění napravil, nezabýval se již soud skupinou spolu souvisejících námitek, kdy žalobkyně nesouhlasila s tím, že základní životní potřeby mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby byly posouzeny jako zvládnuté. V této chvíli by bylo posouzení uvedených námitek nadbytečné pro předčasnost.
47. S předcházející námitkou souvisí tvrzení žalobkyně, že žalovaný měl při deklarované rozpornosti lékařské zprávy trvat na přímém vyšetření žalobkyně posudkovým lékařem a na výsledku její matky. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že ve správním řízení byl její zdravotní stav hodnocen posudkovým lékařem a posudkovou komisí, aniž by ji osobně vyšetřili. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že *„úkolem posudkových komisí MPSV je pouze hodnotit zdravotní stav žadatelů podle kritérií stanovených právními předpisy, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře stěžovatele a lékařů odborných, u nichž se léčí. Ti se pak podílejí na kompletizaci zdravotní dokumentace. Přítomnost stěžovatele na jednání posudkové komise by tak byla nezbytná pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti v rámci vyšetření za hospitalizace a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace (...) Výše uvedenému pak odpovídá skutečnost, že žádné ustanovení zákona povinnou přítomnost posuzovaného na jednání posudkové komise ani nepředepisuje“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19). Obdobně je pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-25, týkajícího se nároku na příspěvek na péči, vždy na zvážení konkrétních okolností případu, zda může být objektivizace zjištění zdravotního stavu posuzovaného provedena i bez toho, aby byl posuzovaný osobně přešetřen komisí. Osobní vyšetření má přitom zvláštní význam tehdy, existují-li rozpory mezi posudkovým hodnocením a podkladovými materiály. V projednávané věci posudková komise, která posuzovala zdravotní stav žalobkyně v odvolacím řízení, shledala rozporuplnost závěrů výše uvedené lékařské zprávy, a proto bylo vhodné uvedené rozpory odstranit osobním vyšetřením žalobkyně za přítomnosti její matky. Soud navíc shledal i výše uvedené rozpory mezi lékařskými zprávami MUDr. H., Ph.D. a MUDr. B. na straně jedné a zprávou společnosti ARC – MED, s.r.o., rehabilitační oddělení, ze dne 20. 11. 2023 na straně druhé. Nicméně soud napadené rozhodnutí ruší pro výše uvedený důvod a v dalším řízení bude na žalovaném potažmo posudkové komisi, aby opětovně zhodnotili zdravotní stav žalobkyně a stupeň její závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, vypořádali se přitom s lékařskými zprávami doloženými v průběhu odvolacího řízení, a v případě potřeby

odstranění rozporů stran posudkového hodnocení a podkladových materiálů provedli přímé vyšetření žalobkyně.

48. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Soud neshledal uvedenou námitku důvodnou, neboť z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí je nepodstatné, zda dané rozhodnutí bylo vydáno v rámci či až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Zákon stanovuje lhůtu k vydání rozhodnutí, aby řízení netrvalo věčně a rozhodnutí bylo vydáno v přiměřeném časovém horizontu. Za tímto účelem byl vytvořen soubor institutů na ochranu proti nečinnosti správních orgánů. Byť by tedy bylo napadené rozhodnutí vydáno až den po uplynutí třicetidenní lhůty k vydání rozhodnutí, jak tvrdila žalobkyně v žalobě, ze své podstaty by to nepředstavovalo vadu řízení, která by měla za následek zrušení napadeného rozhodnutí.
49. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování žádnou z listin přiložených k žalobě, neboť žalobkyně doložila řadu listin, které již byly obsahem správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se dokazování obsahem správního spisu zpravidla neprovádí – vyjádření žalobkyně ze dne 13. 5. 2024, odvolání ze dne 30. 11. 2023, přípis ze dne 5. 12. 2023, lékařské zprávy ARC – MED, s.r.o. ze dne 20. 11. 2023, 9. 5. 2024 a 13. 5. 2024, rozhodnutí o přiznání průkazu TP ze dne 10. 11. 2023, prvostupňové rozhodnutí, ambulantní zpráva ze dne 24. 4. 2024, zpráva elektrofyziologické laboratoře ze dne 24. 4. 2024, usnesením o přerušení řízení ze dne 19. 12. 2023 včetně doručky, vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 30. 4. 2024, posudek posudkové komise ze dne 25. 4. 2024, záznam ze sociálního šetření ze dne 16. 8. 2023, posudek posudkového lékaře ze dne 19. 10. 2023, doručka ze dne 6. 5. 2024 (K. M. - seznámení s podklady). Soud neprovedl rovněž dokazování ambulantní zprávou ze dne 25. 1. 2024, neboť závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve věci soud učinil i bez této listiny.
50. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení bez jednání zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch má vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Soud tedy uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 2 600 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 2 000 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 1 000 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a § 7 bodu 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta – dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT. Náhradu nákladů řízení spojených s podáním repliky ze dne 4. 11. 2024 soud žalobkyni nepřiznal, neboť toto podání neobsahovalo žádnou novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovalo důvodně vynaložené náklady řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. března 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.